

Arrest

nr. 78 926 van 10 april 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 17 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. DEMEERSSEMAN, loco advocaat S. MICHOLT, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 24 januari 2011 en heeft zich op 25 januari 2011 vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 8 april 2011 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 23 september 2011.

1.3. Op 20 januari 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 23 januari 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, die de Iraakse nationaliteit bezit en het soennitisch geloof aanhangt, verklaart afkomstig te zijn van 'Abu Greib' in Bagdad in Centraal-Irak. U en uw familie zouden niet politiek actief zijn geweest in uw land van herkomst. Sinds 2006 zou u als politieagent hebben gewerkt in Diyala. U zou er zijn ingezet in de provincieraad en belast zijn geweest met het vervoer, de beveiliging en bewaking van leden van de provincieraad van Diyala. Begin januari 2011 zou u uw buurman uit 'Abu Greib' in Diyala zijn tegengekomen. Hij zou u in politie-uniform en politiewagen hebben gezien. Hij zou deze informatie hebben verspreid in 'Abu Greib'. Op 11 januari 2011 zouden twee leden van 'Tawhid wa l-Jihad', een groepering die zou behoren tot het internationaal soennitisch terroristennetwerk 'al-Qaida' bij u thuis zijn gekomen. Ze zouden uw vader verteld hebben dat ze op de hoogte waren van uw werk voor de politie in Diyala. U zou zijn beschuldigd van landverraad en samenwerking met de 'bezetter'. U werd bevolen uw werk voor de politie stop te zetten, zoniet zou u worden vermoord. U zou op dat moment op uw werk in Diyala zijn geweest. Diezelfde dag zou uw vader u hebben opgebeld met de waarschuwing niet naar huis terug te keren. U zou dit incident hebben gemeld bij uw politieafdeling, maar geen klacht hebben neergelegd. U zou het antwoord hebben gekregen geen bescherming te krijgen omdat uw belagers onbekenden waren. Hierna zou u naar uw tante in de wijk 'al Bayah' in Bagdad zijn gevlucht. U zou er tot 14 januari 2011 hebben verbleven en vervolgens naar Zakho in Noord-Irak zijn gereisd. Op 15 januari 2011 zou u Irak hebben verlaten. U zou illegaal de Turkse grens hebben overschreden en vervolgens op 19 januari 2011 clandestien per vrachtwagen naar België zijn doorgereisd voor asiel. Op 25 januari 2011 vroeg u asiel aan.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden opgemerkt dat aan u de hoedanigheid van vluchteling niet kan worden toegekend en dit omwille van de volgende redenen.

Vooreerst dient opgemerkt dat er ernstige twijfels zijn gerezen omtrent uw tewerkstelling als politieagent voor de provincieraad van Diyala. U verklaarde er van 2006 tot 2011 belast te zijn geweest met de veiligheid en het vervoer van de provincieraadsleden (zie gehoorverslag CGVS, p. 1, p. 2 bis, p. 3, p. 3 bis). Echter, u bleek over onjuiste informatie te beschikken met betrekking tot de samenstelling van de provincieraad van Diyala. Zo verklaarde u dat de laatste provinciale verkiezingen in Diyala in 2010 hebben plaatsgevonden, nà de parlementaire verkiezingen van maart 2010 (zie gehoorverslag CGVS, p. 2 bis). Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie in het administratief dossier is toegevoegd blijkt dat de laatste provinciale verkiezingen in Diyala in 2009 en dus vóór 2010, het jaar van de parlementaire verkiezingen, hebben plaatsgevonden. Vervolgens verklaarde u dat deze verkiezingen zouden zijn gewonnen door de Koerdische Alliantie. De meerderheid in de provincieraad van Diyala zou volgens u ook uit Koerden bestaan. Ook verklaarde u dat de Koerdische Alliantie alleen zou regeren zonder enige coalitie met andere politieke partijen of lijsten (zie gehoorverslag CGVS, p. 2 bis, p. 6 bis). Uit diezelfde informatie van het CGVS blijkt dat de soennitische Arabische partijen en niet de Koerdische de verkiezingen van 2009 hebben gewonnen in Diyala. Zo hebben ze 15 zetels gewonnen en de Koerden slechts 6 zetels. De sjiitische partijen hebben 3 zetels gewonnen. De regerende coalitie bestaat uit drie politieke lijsten namelijk de 'Iraqi Accordance Front', de 'Koerdische Alliantie' en de 'Diyala Coalition'. Het is zeer merkwaardig dat u die beweert belast te zijn geweest met de veiligheid en het vervoer van provincieraadsleden van Diyala geen kennis heeft van de juiste politieke samenstelling van de provincieraad van Diyala. Dit alles komt bijzonder ongeloofwaardig over.

Dient tevens aangestipt dat u vier politiebadges (één geldig van 1 februari 2007 tot 1 februari 2008, één geldig van 1 april 2008 tot 1 april 2009, één geldig van 1 juni 2009 tot 1 juni 2010 en één geldig van 1 oktober 2010 tot 1 oktober 2011) en een kaart van bodyguard (afgeleverd op 1 oktober 2007 en geldig tot 1 oktober 2008) voorlegde waarvan de authenticiteit sterk in twijfel kan worden getrokken. Drie van deze badges, nl. deze afgeleverd in 2007 en 2008, vermelden O+ als uw bloedgroep. Echter, de politiebadges van 2009-2010 en 2010-2011 vermelden een geheel andere bloedgroep namelijk A+. Hiermee geconfronteerd gaf u als uitleg dat de politie van Diyala en de provincieraad geen aandacht zouden besteden aan medische gegevens van soldaten (zie gehoorverslag CGVS, p. 4 bis). Deze uitleg is niet afdoende. Immers, het is weinig geloofwaardig dat het Iraaks Ministerie van Binnenlandse Zaken foutieve medische gegevens, zoals de bloedgroep, op de badges van politieagenten zou registreren. Immers, in een land als Irak loopt een politieagent belast met de veiligheid en het vervoer van politici een reële kans verwond te geraken tijdens gevechten met opstandelingen of bij aanslagen waardoor bloedtransfusies levensnoodzakelijk kunnen zijn. Het oogt bijzonder onwaarschijnlijk dat het Iraaks Ministerie van Binnenlandse Zaken dusdanig slordig zou omspringen met dergelijke gegevens en bewust een dergelijk risico zou nemen met betrekking tot de veiligheid van haar ordetroepen.

Ook dient opgemerkt dat op uw politiekaart van 2008-2009 en politiebades van 2009-2010/2010-2011 zware spellingsfouten in de Engelstalige versie (omkrent van de bades) zijn vastgesteld. Zo staat op de kaart van 2008-2009 'Ministry of Intrior' i.p.v. 'Ministry of Interior' en 'Persnal Weapon' i.p.v. 'Personal Weapon'. Op de badge van 2009-2010 staat 'positin' i.p.v. 'position', 'Lssue date' i.p.v. 'Issue Date'. De laatste badge van 2010-2011 vermeldt 'Nam' i.p.v. 'Name', 'Positin Draevr' i.p.v. 'Position Driver', 'Lssue Date' i.p.v. 'Issue Date' en 'this perosn' i.p.v. 'this person'. Tevens is het merkwaardig dat op uw politiebadge van 2010-2011 wel uw type wapen staat vermeld maar dit veld op uw badge van 2009-2010 niet is ingevuld. Hiermee geconfronteerd verklaarde u deze politiekaart en bades zo te hebben ontvangen van de provincieraad. Zo zou de administratie van de provincieraad van Diyala de Engelse taal niet machtig zijn (zie gehoorverslag CGVS, p. 4 bis). Deze uitleg is niet overtuigend. Immers, het is geheel ongeloofwaardig dat een overheidsinstelling als de provincieraad dergelijke gebrekkige politiedocumenten zou hebben afgeleverd waarmee u toegang moest krijgen tot controleposten van de ordediensten (zie gehoorverslag CGVS, p. 4 bis).

Bovenstaande vaststellingen ondergraven de geloofwaardigheid van uw beweerde tewerkstelling als politieagent bij de provincieraad van Diyala. Uw voorgelegde aanstellingsdocumenten van de politie betreffen allen kopieën en geenszins originelen waardoor de bewijswaarde ervan gering is. Ook de door u voorgelegde foto's waarin u als politieagent fungeert, met onder meer Amerikaanse soldaten, hebben onvoldoende bewijskracht. Uit deze foto's kan immers niet worden afgeleid waar, wanneer en onder welke omstandigheden ze zijn genomen.

Aldus kan er ook onvoldoende geloof worden gehecht aan uw ingeroepen problemen met leden van de groepering 'Tawhid wa l-Jihad', die zouden voortvloeien uit uw tewerkstelling als politieman in Diyala (zie gehoorverslag CGVS, p. 5 bis, p. 6, p. 6 bis).

Bovendien is het in deze context ook zeer merkwaardig dat deze groepering pas in 2011 lucht zou hebben gekregen van uw tewerkstelling bij de politie, dit terwijl u geruime tijd, van 2006 tot 2011 (vijf jaar lang), politieagent zou zijn geweest. Uw uitleg als zouden uw belagers pas na uw ontmoeting met uw buurman in Diyala te weten zijn gekomen dat u bij de politie werkte is weinig overtuigend (zie gehoorverslag CGVS, p. 6, p. 6 bis). U verklaarde dat deze buurman in uw woonplaats 'Abu Greib' het nieuws zou hebben verspreid van uw werk bij de politie in Diyala. Hierdoor zou u in het vizier zijn gekomen van 'Tawhid wa l-Jihad'. Echter, bevreemdend is dat u niet eens de job van uw buurman kon opgeven (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Ook merkwaardig is uw bewering als zou 'Tawhid wa l-Jihad' u enkel in uw woonregio 'Abu Greib' hebben gevisieerd en niet in Diyala waar u jaren voor de politie zou hebben gewerkt. Nochtans verklaarde u dat Diyala de thuisbasis is van terroristen, waardoor aldus mag worden aangenomen dat u als politieagent in hun vizier moet zijn gekomen (zie gehoorverslag CGVS, p. 6, p. 6 bis). Het is dan ook merkwaardig dat leden van 'Tawhid wa l-Jihad' u in Diyala niet persoonlijk hebben benaderd noch vervolgd. U gaf wel aan dat uw politiekonvooi in Diyala regelmatig voorwerp zou zijn geweest van aanvallen door terroristen. Echter, uzelf verklaarde hierbij dat het doelwit van de terroristen telkens het konvooi van politieagenten en provincieraadsleden zou zijn geweest. Op geen enkele moment maakte u gewag van een persoonlijke en systematische vervolging door leden van 'Tawhid wa l-Jihad' of door een andere militie in Diyala (zie gehoorverslag CGVS, p. 6 bis).

Rekening houdend met bovenstaande vaststellingen heeft u uw vrees voor vervolging niet aannemelijk gemaakt.

De door u voorgelegde identiteitsdocumenten en een kopie van de pensioenkaart van uw vader tonen weliswaar uw identiteit en afkomst uit Abu Greib in Bagdad aan, welke hier niet ter discussie staan, maar zijn niet van die aard om bovenstaande appreciatie in gunstige zin te wijzigen. Uw politiedocumenten werden hierboven al besproken.

Naast de beoordeling van uw asielaanvraag in het licht van de criteria van de Vluchtelingenconventie, dient te worden onderzocht of u een risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet loopt en u op die basis in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Aangezien u verklaart afkomstig te zijn van 'Abu Greib' in Bagdad (Centraal-Irak) en aldaar ook woonachtig te zijn geweest, dient in casu de veiligheidssituatie in Bagdad te worden beoordeeld.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad wordt continu opgevolgd. Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de veiligheidssituatie de voorbije jaren merkelijk verbeterd is en anderzijds dat het voorkomend geweld in regel eerder gericht wordt tegen bepaalde groepen. Bij zware bomaanslagen werden vooral de Amerikaanse (tot einde 2011) en de Iraakse veiligheidstroepen en overheid gevisieerd. Ook de sjiietische pelgrims en religieuze minderheden werden slachtoffer van doelgerichte aanslagen. Het doelgericht geweld tegen bepaalde individuen richtte zich op hogere profielen nl. politieke leiders, overheidsambtenaren van hoge rang,

rechters en leiders van de Iraakse veiligheidsdiensten (zie bijgevoegde SRB “ De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak- Bagdad” dd. 5 januari 2012).

De algemene veiligheidssituatie in Irak is verbeterd en de daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende, bleef doorgaan in 2009 en in 2010. In 2011 stagneerde de situatie.

De laatste Amerikaanse troepen hebben op 18 december 2011 het Iraaks grondgebied verlaten. Sinds het vertrek van deze Amerikaanse troepen werden oa. in Bagdad enkele zware aanslagen gepleegd. Deze aanslagen volgen in regel hetzelfde patroon als voorheen en zijn in regel ook eerder gericht van aard. Bij uitzondering werden enkele recente aanslagen ook willekeurig op burgers gepleegd doch dit doet geenszins afbreuk aan de actuele vaststelling dat het geweld in regel gericht wordt tegen bepaalde specifieke groepen en individuen. Actueel zijn er dan ook geen redenen om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen.

Hoewel de veiligheidssituatie in Centraal-Irak en meer bepaald in Bagdad nog steeds problematisch is, is er actueel geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak en meer bepaald in Bagdad dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid in Bagdad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit is geen situatie van “open combat”. De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen oa. leger, politie, ambtenaren, christenen, sjiietische pelgrims en leden van Sahwa. Er wordt echter actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken, Nederland) blijkt overigens dat ze actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U bracht zelf geen elementen aan die een ander licht werpen op bovenvermelde evaluatie van de veiligheidssituatie in de stad Bagdad, vanwaar u verklaart afkomstig te zijn.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hoger vermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Bagdad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet) en de schending van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, onderneemt verzoeker een poging om de verschillende weigeringsmotieven te ontkrachten.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004, de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, en het gelijkheidsbeginsel, voert verzoeker aan dat de veiligheidssituatie in Bagdad niet in positieve zin is gewijzigd en het klimaat er momenteel zelfs onstabiel is dan voorheen, en een vergelijking met de andere Europese landen irrelevant is.

Aan het verzoekschrift worden volgende stukken toegevoegd: bladzijde 50 uit het Algemeen ambtsbericht Irak van december 2011; 6 recente krantenartikels over de veiligheidssituatie in Irak; mailverkeer met "Iraq Body count"; twee documenten van Refworld van 2 en 19 januari 2012; en twee bladzijden uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 10 mei 2006.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat er ernstige twijfels zijn gerezen omtrent zijn tewerkstelling als politieagent voor de provincieraad van Diyala, zoals omstandig wordt toegelicht, en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie is gekomen dat er voor burgers uit Bagdad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert, hij wel degelijk in de mogelijkheid is om de materiële motivering te toetsen. Dit blijkt overigens eveneens uit het feit dat verzoeker kritiek uit op de verschillende weigeringsmotieven en daarbij een poging onderneemt om deze te ontkrachten.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

2.5. Vooreerst is de Raad van oordeel dat verzoeker de voorgehouden vervolgingsfeiten vanwege "Tawhid wa I-Jihad" niet aannemelijk heeft gemaakt. Zo is het niet geloofwaardig dat "terroristen" verzoekers vader persoonlijk zouden opzoeken in Abu Greib (Bagdad) om hem te vertellen dat zijn zoon moet stoppen met werken als politieagent, terwijl volgens verzoeker tijdens het gehoor "*Diyala de thuisbasis (is) van terroristen*" en dat zij zich daarbij zouden identificeren als leden van "Tawhid wa I-Jihad" (CGVS gehoor, p. 6). Daarenboven is het ook niet aannemelijk dat verzoekers overste niets anders stelde dan dat hij niets voor hem kon doen "*omdat de ouders onbekend zijn*". Aangezien Iraakse veiligheidsfunctionarissen en overheids personeel regelmatig slachtoffer worden van gericht geweld en een politieagent tot een risicogroep behoort, mag redelijkerwijs worden aangenomen dat een politieoverste die in staat voor de veiligheid van de leden van de provincieraad wel enige actie zal ondernemen of de geviseerde politieagent bepaalde instructies zal geven teneinde de veiligheid van de politici die hij moet garanderen en de veiligheid van zijn korps niet in gevaar te brengen.

Voorts verklaarde verzoeker dat de terroristen van hem eisten dat hij zijn werk als politieagent zou stop zetten of dat zij hem anders zouden vermoorden. Dat hij geen andere keus had dan Irak te verlaten maakt hij niet aannemelijk aangezien de vraag zich stelt waarom verzoeker niet gewoon ontslag nam uit zijn functie als politieagent maar verkoos om 2 dagen later, zonder dat er verder iets gebeurde, zijn land van herkomst te verlaten. De Raad is dan ook van oordeel dat deze houding van verzoeker die beweert dat hij zijn job als politieagent met veel plezier uitoefende niet strookt met het profiel van een politieagent die al sinds 2006 betrokken zou zijn bij de veiligheid van de provincieleden van Diyala. De Raad besluit dan ook dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers opgediste relaas en dat zijn houding zijn profiel van politieagent ernstig ondermijnt.

2.6. Daarenboven dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen objectief bewijs van zijn functie als politieagent heeft voorgelegd vermits aan de vier politiebadges geen bewijswaarde kan worden toegekend omdat, zoals reeds in de bestreden beslissing wordt toegelicht, de politiebadges van 2009-2010 en 2010-2011 de bloedgroep A+ vermelden en deze afgeleverd in 2007 en 2008 O+, er zware spelfouten staan in de Engelstalige versie, en het type wapen op de badge van 2009-2010 niet wordt

vermeld. Verzoeker betwist de vaststellingen niet maar beweert dat in Irak niet zoveel aandacht wordt besteed bij het opstellen van de badges en “ze (...) niet eens zijn bloedgroep (vroegen) en (...) het zomaar (hebben) ingevuld” (CGVS gehoor p. 4bis). Verzoeker kan in deze de Raad niet overtuigen. Het is totaal ongeloofwaardig dat de Iraakse autoriteiten eender wat zouden noteren wat de bloedgroep betreft. Zoals correct in de bestreden beslissing gesteld “*loopt een politieagent belast met de veiligheid en het vervoer van politici (in een land als Irak) een reële kans verwond te geraken tijdens gevechten met opstandelingen of bij aanslagen waardoor bloedtransfusies levensnoodzakelijk kunnen zijn. Het oogt bijzonder onwaarschijnlijk dat het Iraaks Ministerie van Binnenlandse Zaken dusdanig slordig zou omspringen met dergelijke gegevens en bewust een dergelijk risico zou nemen met betrekking tot de veiligheid van haar ordetroepen*”.

Zelfs al hadden de autoriteiten zich vergist bij het invullen van de bloedgroep dan nog kan van verzoeker, indien hij effectief politieagent zou zijn, niet worden aangenomen dat hij zomaar een politiebadge op zak zou hebben met een verkeerde bloedgroep, hetgeen ernstige gevolgen kan hebben ingeval hij acuut bloed zou moeten krijgen of geven. Dat hij de verkeerde bloedgroep zou hebben gemeld aan zijn verantwoordelijke doch dat deze laatste hem wandelen had gestuurd is een post factum bewering die geen steun vindt in het administratief dossier vermits verzoeker verklaarde dat “*de officier die de badges opstelde (...) naar je bloedgroep (vraagt) (...) en deze (opschrijft)*” en “*we werden nooit aan een bloedonderzoek onderworpen dus weten we niet wat onze bloedgroep is*”. Deze vaststelling met betrekking tot de bloedgroep heeft niet alleen een impact op de bewijswaarde van de badges, doch ondermijnt verder het voorgehouden profiel van politieagent.

Dat de politiebadges altijd worden opgesteld door andere medewerkers en niet alle medewerkers de Engelse taal machtig zijn kan evenmin overtuigen vermits het voorgedrukte badges betreffen. In de mate verzoeker nog een verklaring geeft voor het feit dat op de badge van 2009-2010 het wapen niet wordt vermeld omdat hij geen “*specifiek wapen (heeft) toegewezen gekregen*” en hij in 2010-2011 wel gebruik kon maken van een wapen van het werk, kan hij ook hier niet overtuigen omdat kan verwacht worden dat iedere politieagent in Irak die betrokken is met de veiligheid van politici in het bezit zal worden gesteld van een wapen van de dienst en dat dit ook uitdrukkelijk en precies wordt aangegeven op de politiebadge, teneinde op deze manier misbruiken te voorkomen zoals bijvoorbeeld het doorverkopen van een wapen van de dienst. De Raad besluit dat geen objectieve bewijswaarde wordt toegekend aan deze badges.

De door verzoeker bijgebrachte kopieën van tewerkstellingsdocumenten vermogen niet bovenstaande overwegingen in een ander daglicht te plaatsen. Immers, zoals terecht wordt gesteld in de bestreden beslissing betreffen de documenten louter fotokopieën. Hieraan wordt door de Raad geen bewijswaarde toegekend omdat algemeen geweten is dat fotokopieën gemakkelijk te vervalsen of te fabriceren zijn en aldus geen enkele waarborg bieden inzake authenticiteit. Tot slot wijst de Raad er nog op dat bij verwerping van voorgebrachte bewijsstukken de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet moet aantonen dat ze vals zijn, en dat het volstaat duidelijk aan te geven waarom ze naar zijn oordeel onvoldoende bewijskracht bezitten.

2.7. Waar verzoeker stelt dat hij niet politiek geëngageerd is en zich ook niet bezig hield met politiek, is de Raad van oordeel dat van een politieagent die sinds 2006 instaat voor de veiligheid van de leden van de provincieraad minstens mag verwacht worden dat hij op de hoogte is van de laatste provinciale verkiezingen en eveneens op de hoogte is van welke partij de verkiezingen heeft gewonnen. De vaststelling dat verzoeker tijdens het gehoor voorhoudt dat in Diyala de Koerden de macht hebben (CGVS gehoor, p. 6bis) toont nogmaals aan dat verzoekers bewering dat hij instond voor de veiligheid van de provincieraadsleden van de provincie Diyala geen enkel geloof kan worden gehecht. Dat verzoeker geen correcte samenstelling van de coalitie kan geven is nog aanvaardbaar, maar dat hij als werknemer voor de provincie verkeerdelijk stelt dat de Koerden de macht hebben is niet aanvaardbaar en ondermijnt bijgevolg finaal zijn hele relaas.

Dat verzoeker heel wat details heeft gegeven over zijn werk als politieagent in Diyala wijzigt niets aan de voorgaande vaststellingen waaruit de Raad besluit dat, gelet op alle voorgaande elementen samen, verzoeker zijn profiel en de vervolgingsfeiten niet aannemelijk maakt.

2.8. Wanneer er zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebrachte asielrelaas, bestaat er geen reden om dit aan artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève te toetsen.

2.9.1. Verzoeker is afkomstig uit Irak, Bagdad zodat in casu dient te worden nagegaan of in Irak in het algemeen en in Bagdad in het bijzonder sprake is van een gewapend conflict waarin de mate van

willekeurig geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

Hoewel de situatie in Irak in zijn algemeenheid en in de provincie/stad Bagdad in het bijzonder nog steeds als ernstig en zorgelijk moet worden omschreven, zoals ook blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (Subject Related Briefing (SRB) "Irak" "De actuele veiligheidssituatie in Centraal-Irak. BAGDAD" van 5 januari 2012) is de Raad van oordeel dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in Irak/Bagdad dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.9.2. Uit de analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad blijkt dat er zware aanslagen worden gepleegd doch dit geen situatie is van "open combat". De veiligheidssituatie is reeds enkele jaren verbeterd en er is een afname van het geweld in de stad. Bagdad lijdt wel onder de aanslagen die in regel worden gericht tegen bepaalde risicogroepen o.a. het leger, politie, ambtenaren, christenen, sjitische pelgrims en leden van de Sahwa. Er wordt actueel geen melding gemaakt van hevige en voortdurende of onderbroken gevechten tussen opstandelingen enerzijds en de overheidstroepen anderzijds. Het geweld in Bagdad is niet aanhoudend en de impact ervan op het leven van de gewone Iraakse burger is eerder beperkt.

2.9.3. Volledigheidshalve wijst de Raad op rechtspraak van het EHRM van 20 januari 2009 (*F.H. v. Zweden*, nr. 32621/06) waarin wordt geoordeeld dat hoewel de algehele veiligheidssituatie in Irak nog steeds onveilig en problematisch is, deze niet zo ernstig is dat de betrokken vreemdeling enkel vanwege terugkeer naar zijn land reeds een risico loopt op een behandeling die een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (§93).

Het EHRM heeft bij zijn beoordeling van de situatie in Irak onder meer rekening gehouden met het UNHCR-rapport "*Strategy for the Iraq Situation van januari 2007*" en komt tot het oordeel dat de situatie in Irak in 2008 is verbeterd en dat, hoewel de algehele veiligheidssituatie in Irak nog steeds onveilig en problematisch is, deze niet zo ernstig is dat de desbetreffende vreemdeling enkel hierdoor bij terugkeer naar zijn land van herkomst het risico loopt van een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM.

In voornoemd arrest van het EHRM wordt de preciaire veiligheidssituatie in Irak onderkend (§91), doch wordt erop gewezen dat deze situatie in het laatste jaar verbeterd (§64, §65, §91) is hetgeen blijkt uit de overdracht voor de handhaving van de veiligheidssituatie van de US troepen naar de Iraakse troepen, het afgekondigde staakt het vuren van het Mehdi-leger in augustus 2008, een aanzienlijke vermindering van de dodelijke slachtoffers bij burgers en het feit dat Irakezen vrijwillig terugkeren, dit ondersteund door financiële tegemoetkomingen van de Iraakse autoriteiten. Het Hof vervolgt dat UNHCR, UN en het IOM weliswaar aan de verschillende landen vragen om zich te onthouden van gedwongen terugkeer naar Irak maar dat deze organisaties toegezegd hebben dat zij de nodige bijstand zullen verlenen voor diegene die terugkeren (§68, §70, §91). Het Hof wijst er bovendien op dat de aanbevelingen van de internationale organisaties gedeeltelijk zijn gebaseerd op de veiligheidssituatie maar eveneens op de praktische problemen voor diegene die terugkeren, zoals onderdak, gezondheidszorg en het terugvorderen van eigendom (§91).

2.9.4. In acht genomen wat voorafgaat en mede in overweging genomen de vaststelling dat de andere Europese landen (Duitsland, het Verenigd Koninkrijk, Zweden, Denemarken en Nederland) geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie, en dit geldt voor Noord-, Centraal-, en Zuid-Irak (SRB, p. 28), kan in hoofde van verzoeker niet worden aangenomen dat hij in de gegeven omstandigheden in aanmerking komt voor de toepassing van het subsidiair beschermingsstatuut conform artikel 48/4, c) van de vreemdelingenwet.

2.9.5. In de mate verzoeker het niet eens is met de appreciatie van de veiligheidssituatie op basis van de informatie in de SRB en, onder verwijzing naar en het citeren van krantenartikels en een email van Iraq Body Count, stelt dat de situatie in Bagdad niet op positieve wijze veranderd is en het erop lijkt dat de situatie in Bagdad op heden onstabiel is dan enkele maanden geleden, wijst de Raad erop dat ook de laatste SRB een onderzoek heeft gepleegd naar de mogelijke risico's voor burgers (p. 15 e.v.) en dat daarbij onder andere rekening werd gehouden met de statistieken van 'Iraq Body Count'. De Raad leest daarin onder andere: "*Het veralgemeende geweld neemt duidelijk af in Irak. Dit wordt in alle rapporten bevestigd. We kunnen echter nog steeds niet spreken van een stabiele situatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies. (...) 40% van de incidenten doen zich voor in Bagdad, terwijl dit aantal in Ninewa en Kirkook samen nog op ongeveer 23% geschat wordt. (...) het is niet mogelijk om 100% betrouwbare*

cijfers te bekomen over het exacte aantal burgerslachtoffers in Irak. De cijfers zijn zeer verschillend naargelang te bron en worden niet altijd op dezelfde manier berekend. (...) Het is echter belangrijk om te weten dat Iraq Body Count in deze cijfers de politieagenten ook meerekent als burgerslachtoffers. (...) De daling was het grootst bij de overgang van 2008 en 2009, en daalt nu geleidelijk aan verder, maar niet spectaculair. (...) Zowel de zware bomaanslagen die nog plaatsvinden, als het geweld tegen individuen is grotendeels doelgericht. Het gebruik van vormen van geweld die leiden tot willekeurige slachtoffers is gedaald, terwijl steeds meer een beroep wordt gedaan op vormen van geweld die doelgericht zijn. (...) Bij dergelijk geweld wordt voornamelijk gebruik gemaakt van wapens met geluiddempers. Dit fenomeen komt niet enkel voor in Bagdad, maar ook in de andere Centraal-Iraakse provincies is het fenomeen duidelijk merkbaar. (...) Waar voordien vooral de aanslagen van AQI en andere extremistische milities de grootste bedreiging vormden voor de veiligheid en de stabiliteit, blijken deze niet meer de hoofdoorzaak te zijn van het nog bestaande geweld. (...) Zowel de zware bomaanslagen, als het geweld tegen individuen (...) zijn hoofdzakelijk gericht tegen dezelfde doelwitten. (...)”.

Aan de nota wordt bijkomende informatie gevoegd met betrekking tot de veiligheidssituatie in Irak (2 CEDOCA antwoorddocumenten 13-01-2012 tot 25-01-2012 en 26-01-2012 tot 8-02-2012) waaruit blijkt dat in deze periode verschillende aanslagen zijn gepleegd. Daaruit kan worden afgeleid dat het in deze periode hoofdzakelijk om gericht geweld gaat tegen de groepen die reeds in de SRB werden genoemd en dat er een politieke crisis is door de zaak van de Vice-president al-Hashimi. Volgens het tweede CEDOCA antwoorddocument is de spanning omtrent de al-Hashimi wat weggeëbnd nu het soennitische blok, Iraqiya, heeft aangekondigd dat zij de parlementaire sessies niet langer zullen boycotten.

De Raad stelt derhalve vast dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de situatie in Irak op de voet volgt en dat rekening werd gehouden met informatie afkomstig van verschillende objectieve bronnen en dat bij appreciatie en evaluatie van de veiligheidssituatie rekening werd gehouden met alle elementen en gegevens over de jaren van geweld in Irak tussen 2003-2011. De Raad is van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Bagdad subsidiaire bescherming toe te kennen. De Raad ziet overigens niet in waarom het beleid van de andere Europese landen niet mee in overweging zou kunnen worden genomen of waarom dit beleid niet relevant zou zijn. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn.

2.9.6. In de mate verzoeker aanvoert dat verweerster de Belgische wetgeving dient te respecteren aangezien de Belgische wetgever gekozen heeft voor een bredere bescherming bij de omzetting van de kwalificatierichtlijn, wijst de Raad naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen (HvJ) van 17 februari 2009 (HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>), waarin onder andere het volgende overwogen met betrekking tot artikel 15 van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2 van deze richtlijn:

“28. Het in artikel 3 EVRM verankerde grondrecht maakt deel uit van de algemene beginselen van gemeenschapsrecht waarvan het Hof de naleving waarborgt. Bovendien wordt bij de uitlegging van de draagwijdte van dit recht in de communautaire rechtsorde rekening gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Het is echter artikel 15, sub b, van de richtlijn dat in wezen overeenstemt met voormeld artikel 3. Artikel 15, sub c, van de richtlijn is daarentegen een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd. (...)”

32. De in artikel 15, sub a en b, van de richtlijn gebruikte termen „doodstraf”, „executie” en „foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker”, hebben betrekking op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade.

33. De in artikel 15, sub c, van de richtlijn gedefinieerde schade, namelijk een „ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon” van de verzoeker, heeft daarentegen betrekking op een algemener risico op schade.

34. Er wordt immers ruimer bedoeld op een „bedreiging van het leven of de persoon” van een burger, en niet op bepaalde gewelddadigheden. Die bedreiging is bovendien inherent aan een algemene situatie van een „internationaal of binnenlands gewapend conflict”. Tot slot is het geweld dat de oorzaak is van die bedreiging, „willekeurig”. Dit houdt in dat het geweld gericht kan zijn tot personen ongeacht hun persoonlijke omstandigheden.

35. In die context moet het begrip „individueel” aldus worden opgevat dat het ook betrekking heeft op schade die wordt toegebracht aan burgers ongeacht hun identiteit, wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen.

36. Aan die uitlegging, die artikel 15, sub c, van de richtlijn een eigen werkingssfeer kan bezorgen, wordt niet afgedaan door de bewoordingen van punt 26 van de considerans van deze richtlijn, volgens hetwelk „[g]evaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, [...] normaliter op zich geen individuele bedreiging [vormen] die als ernstige schade kan worden aangemerkt”.

37. Bedoeld punt houdt immers weliswaar in dat de enkele objectieve vaststelling van een gevaar dat verband houdt met de algemene situatie van een land, in beginsel niet volstaat om aan te tonen dat een bepaalde persoon de voorwaarden van artikel 15, sub c, van de richtlijn vervult, maar het gebruik van de term „normaliter” wijst erop dat zich een uitzonderlijke situatie kan voordoen waarin er een dermate hoog risico is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat die persoon individueel het betrokken risico zou lopen.

38. De uitzonderlijkheid van die situatie wordt ook bevestigd door de omstandigheid dat de bedoelde bescherming subsidiair is en door de opzet van artikel 15 van de richtlijn, voor zover de in dat artikel sub a en sub b bedoelde schade een duidelijke mate van individualisering veronderstelt. Hoewel collectieve elementen stellig een belangrijke rol spelen bij de toepassing van artikel 15, sub c, van de richtlijn, in die zin dat de betrokkene evenals andere personen behoort tot een groep mogelijke slachtoffers van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, moet die bepaling niettemin systematisch worden uitgelegd in verhouding tot de twee andere in artikel 15 bedoelde situaties en moet die individualisering dan ook nauw bij die uitlegging worden betrokken.

39. Hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

40. Bovendien kan bij de in artikel 4, lid 3, van de richtlijn bedoelde individuele beoordeling van een verzoek om subsidiaire bescherming met name rekening worden gehouden met:

- de geografische omvang van de situatie van willekeurig geweld en met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het betrokken land terugkeert, zoals uit artikel 8, lid 1, van de richtlijn blijkt, en

- in voorkomend geval het bestaan van een duidelijke aanwijzing dat er een reëel risico is, zoals die welke in artikel 4, lid 4, van de richtlijn is vermeld; indien deze aanwijzing er is, kan de mate van willekeurig geweld die vereist is om voor subsidiaire bescherming in aanmerking te komen, lager zijn.

(...)

43. Gelet op het voorgaande moet op de gestelde vragen worden geantwoord dat artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, van deze richtlijn, moet worden uitgelegd als volgt:

- opdat sprake is van een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, is het niet noodzakelijk dat deze persoon aantoont dat hij specifiek wordt geviséerd om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden;

- bij wijze van uitzondering kan een dergelijke bedreiging worden geacht aanwezig te zijn wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapende conflict, die wordt beoordeeld door de bevoegde nationale autoriteiten waarbij een verzoek om subsidiaire bescherming is ingediend of door de rechters van een lidstaat bij wie beroep is ingesteld tegen de afwijzing van een dergelijk

verzoek, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen.

44. Tot slot is de uit de voorgaande punten voortvloeiende uitlegging van artikel 15, sub c, van de richtlijn, gelezen in samenhang met artikel 2, sub e, daarvan, volledig verenigbaar met het EVRM, daaronder begrepen de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens inzake artikel 3 EVRM (zie met name arrest NA/Verenigd Koninkrijk, reeds aangehaald, §§ 115-117 en aangehaalde rechtspraak)."

Uit de rechtsoverweging 43 van het hierboven weergegeven arrest, gelezen in samenhang met de rechtsoverwegingen 35 tot 40, dient afgeleid te worden dat artikel 15, c) van de richtlijn bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, c) van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging.

2.10. In de mate verzoeker voorhoudt dat het in de Grondwet vastgelegde gelijkheidsbeginsel geschonden is, omdat de verandering in het beleid aanleiding geeft tot willekeur omdat er geen termijn wordt opgelegd waarbinnen een dossier dient behandeld te worden en dit tot gevolg heeft dat personen die op hetzelfde moment Irak, Bagdad zijn ontvlucht, een verschillende beslissing kunnen krijgen en geen rekening wordt gehouden met de aankomstdatum van de kandidaat-vluchtelingen, gaat hij voorbij aan artikel 48/5, §3, tweede alinea van de vreemdelingenwet waarin duidelijk wordt gestipuleerd dat er rekening wordt gehouden met de algemene omstandigheden in het land en met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen. Derhalve kan er bezwaarlijk sprake zijn van willekeur of een schending van het gelijkheidsbeginsel aangezien in iedere individuele asielaanvraag de situatie op het ogenblik van de beslissing in aanmerking moet worden genomen.

2.11. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b). Voor zover hij zich zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, merkt de Raad op dat naar aanleiding van het onderzoek naar het eerste middel werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend en twaalf door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS